

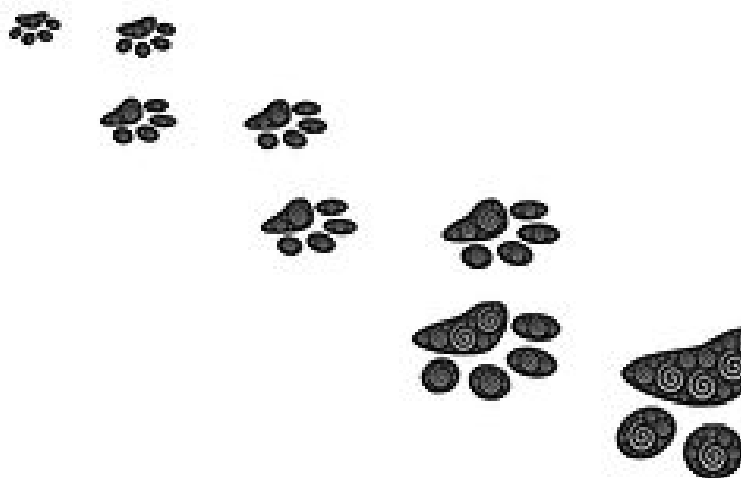

Martti, löytökoira Espanjasta

EIJA JANSSON

**MARTTI,
LÖYTÖKOIRA ESPANJASTA**

Eija Jansson

© Eija Jansson 2015

ISBN: 9789523184718

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

MINÄ OLEN MARTTI, LÖYTÖKOIRA ESPANJASTA.

Minulla ei ole hienoa sukupuuta eikä rotuani ole voitu määritellä. Koirapassissani lukee "Pastor aleman", joka tarkoittaa suomeksi saksanpaimenkoiraa. Joku tosin on toista mieltä. En muistuta saksanpaimenkoiraa vaan kenties enemmän dobermannia. Korvani lerpuuttavat eikä se ole tyypillistä kummallekaan rodulle. Kuononi on pitkä eikä sekään muistuta kummankaan rodun kuonoa. No, onko rodulla niin väliä. Minä olen Martti ja sillä hyvä.

Minut löydettiin Espanjasta suomalaisten laajalti asuttaman alueen laitamilta pahvilaatikosta. Olin hyvin pieni. Olin niin pieni, etten osannut syödä kuin tuttipullosta. Laatikossa minulla oli kaveri, jonka kohtalosta en tiedä. Kaverini sai toisen isännän, koska minun löytäjäni ei voinut pitää kahta pientä koiraa.

Espanjassa ihmiset hylkäävät eläimiä jättämällä ne ulos kadulle. Koirat eivät palellu ulkona kuten meillä, mutta aikuisen elämänsä perheessä eläneet koirat ikävöivät omia ihmisiään, ne eivät löydä vettä eivätkä ruokaa ja kärsivät sen vuoksi.

Espanjassa onkin paljon löytöeläintarhoja, jonne kaduilta löytyneitä irtokoiria viedään. Usein nämä tarhat toimivat lahjoitusvaroin ja vapaaehtoisvoimin. Jos ajattelet hankkia lemmikin itsellesi, voit adoptoida pennun tai aikuisen koiran suomalaisten järjestöjen kautta noilta tarhoilta. Sieltä löydät itsellesi uskollisen ystävän.

Minä olin onnekas, kun minut löydettiin.
Perheessä oli jo toinen koira, Urkki, jonka seikkailuista voit lukea kirjasta Urkki, dogo argentino. Urkki minut oikeastaan löysikin, kun tuli tuhisemaan laatikon luo uteliaana, ja minä pelästyneenä inisin siellä sisällä. Urkin isännästä tuli minunkin isäntäni.

Tässä olen Urkin kanssa Alhaurin el Granden vanhan vesitornin juurella hyviä hajuja etsimässä.

ELÄMÄNILOA

Kun kasvoin, minä aloin olla yliaktiivinen. Kaikki mikä irti lähti kulki hampaissani ympäri huoneistoa. Purin kengät ja söin sukat. Urkin makuusijan hajotin naskalihampaillani. Ulkona juoksin kuin musta salama ja olin täynnä elämäniloa. Nykyisin, vaikka olen jo arvokkaassa herraiässä, päästelen höyryjä juoksemalla kuin maantiekiituri.

Espanjassa, jossa ehdin asustaa kolme vuotta Urkin ja isäntäni kanssa, rakastin ulkoilua vuoristopoluilla. Siellä sain juosta vapaana, ja lämmin tuuli vain humisi korvissa. Sembramännyt tihkuivat tuoksua ja keväisin vuorenrinteet kukkivat kistusta ja piikkiherneitä. Joskus lähdimme metsälle. Jahtasin Urkin kanssa villisikoja, mutta ne olivat sen verran minua vikkelämpiä, että katosivat rotkojen syövereihin.

Espanjassa lenkipolulla sai juosta vapaasti.

YÖELÄMÄÄ

Joskus lähdimme myöhään illalla lenkille, jolloin oli säkkipimeää ja vain iso valkoinen kuu loimotti taivaalla. Kaikki kivet ja kasvit näyttivät värittömiltä, vähän aavemaisilta. Usein iso lintu, pöllö tai joku muu yölintu kirkaisi lähellä ja suurten siipien läiske sai häntäni väpättämään. Enhän minä niitä olisi kiinni saanut, vaikka olisin kuinka yrittänyt. En viitsinyt yrittää perään.

En minä lentää osannut enkä pimeässä vuoristossa halunnut katkoa tassujanikaan.

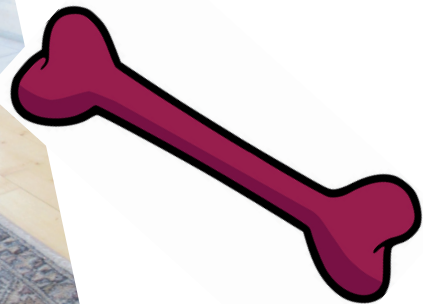
ONNETTOMUUS

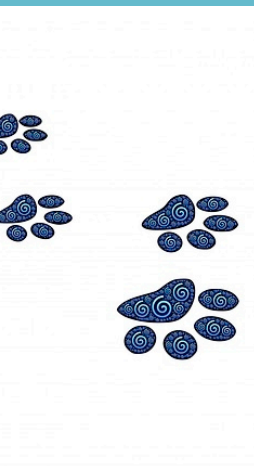
Tassuni katkaisin kotipihalla. Siellä oli saunalle johtavalle polulle ladottu laatoitusta, joka oli märkänä liukas. Laatoituksen vieressä kulki hyvin kapea vesikanava, josta kaikki alueen asukkaat saivat kasteluvettä puille ja viljelyksilleen. Usein juoksin kovaa vauhtia ja kerran sitten menin kylkimyyryä kanavaan, tassuni osui laatoituksen haljenneeseen, terävään reunaan ja kipu oli kauhea. Huusin ja uikutin, kunnes isäntäni tuli pelastamaan minut. En toki olisi kanavaan hukkunut, sehän ei ole pientä ojaa kummempi, mutta en päässyt sieltä siltikään pois.

Eläinlääkäri laittoi tassuuni kipsin ja pani päähäni muovisen pöntön, jota ryhdyin heti kotona tarmokkaasti repimään pois. Koetin myös saada tuhottua jalassani olevan kipsin. Minä en pitänyt siitä lainkaan.

Myöhemmin kanavaan laitettiin putki veden johtamista varten ja sen päälle kasattiin maata, sillä isäntäni mielestä avoin kanava oli ihmisillekin vaarallinen, jos sattui astumaan harhaan vaikkapa pimeällä tai liukastumaan sateella.

Martti, löytökoira Espanjasta kertoo sekarotuisen koiran tarinan, sen pienistä seikkailuista ja tapahtumista niin Espanjassa kuin Suomessakin.

Martti löytyi pienenä pentuna pahvilaatikosta, sai kodin ja muutti perheensä kanssa myöhemmin Suomeen. Martti on iloinen ja joka paikkaan ehtivä vilkas koira, joka söi avokadopuun alla luitaan, juoksi vuoristopolkuja kuin salama ja hyppäsi uimaan heti kun vettä näki. Elämäniloa Martilla riittää jokaiselle päivälle.

Kirjassa on värikäs kuvitus osin valokuvina ja osin piirroskuvina, ja kirja sopii pienille katselukirjaksi vanhempien kanssa luettavaksi. Iso teksti helpottaa pieniä koululaisia lukemaan kirjaa itse.

Sarjassa ilmestyneet aiemmat kirjat:

Nelli, saksanpaimenkoira
Lapinkoirat Musti ja Beni
Sinttu, pörröpöksy keeshond
Urkki, dogo argentino

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi